

Med hensyn til kvalitetsreformen har vi jo nu lagt op til at gennemføre en proces mellem Folketings partier, og jeg mener også, det er med inddragelse af medarbejderne i den offentlige sektor, for netop at få gennemført afbureaukratisering og give mulighed for, at man i højere grad ude i de enkelte led kan træffe beslutninger.

Jeg vil da gerne nævne et eksempel, nemlig fra Beskæftigelsesministeriets område. Beskæftigelsesministeren har jo igangsat en proces, hvor man nedefra – fra de enkelte yderste led i forvaltningen – har fået forslag op gennem systemet til, hvordan det kan forenkles, og er i øjeblikket i gang med at skabe en lang række forenklinger, når det gælder forvaltningen af vores beskæftigelsespolitik. Det er altså et godt eksempel, i virkeligheden et skoleeksempel, på, hvordan man kan gøre det. Man kan sige, at beskæftigelsesministeren har været rollemodel for, hvordan man kunne gøre det på andre områder.

Kl. 11:57

Formanden:

Der er ikke flere korte bemærkninger til hr. Lars Barfoed.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages kl. 13.00.

Mødet er udsat. (Kl. 11.58).

Kl. 12:59

Første næstformand (Svend Auken):

Mødet er genoptaget.

Hr. Morten Østergaard som ordfører.

Kl. 13:00

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Man vil normalt takke forespørgeren for at have rejst en forespørgsel, men da forespørgeren ikke er i salen, og da jeg derudover ikke synes, at det er nogen særlig velanbragt forespørgsel, vil jeg springe det over og i stedet for fokusere på den økonomiske ansvarlighed, som for Det Radikale Venstre er kernen i den måde, som vi skal drive politik på på det finansielle område og på arbejdsmarkedet. Jeg må her sige, at jeg synes, at den seance, som vi har været vidne til ikke bare i dag, men lige siden løndiskussionen for alvor blussede op her i Folketinget, på ingen måde har levet op til ønsket om politisk og økonomisk ansvarlighed.

Når partier, som er repræsenteret her i Folketinget og derfor må tænkes at ville gennemføre deres politik, vælger at stille konkrete lønkrav, er det helt konkret en direkte indblanding i den danske model for, hvordan vi ordner løndannelsen på arbejdsmarkedet, nemlig mellem arbejdsmarkedets parter. Det er en model, der har tjent os godt. Og når nogle partier endda går til valg på konkret at ville betænke konkrete personalegrupper med helt specifikke månedlige beløb, så synes det helt tydeligt, at man intet har tilovers for den danske model, som på mange måder fra udlandet bliver beskuet som værende en ganske udmærket måde at organisere et arbejdsmarked på, så man undgår konflikter og kan sikre, at det fungerer til glæde og gavn for befolkningen. Derfor må vi sige, at det formentlig er et udslag af entydig valgrummel og populisme, at visse partier i forhold til deres arbejde i Folketinget har ført sig frem med lønlofter.

Det synes jeg er beklageligt for den proces, der har været siden hen, hvor et flertal i Folketinget mere eller mindre materialiserede sig, og hvor regeringen lod sig presse til – så vidt vides for første gang – efter at den har indgået en aftale med kommunerne, at gå ind og ændre på skønnet forud for overenskomstforhandlingerne. Det var det, der skete før jul, hvor regeringen betrødte den sti, som vi havde håbet at man ville være for klog og for ansvarlig til at betræde.

Uanset hvordan den tekniske diskussion, som i dag pågår i Folketingssalen, forløber, må vi bare konstatere, at det nu er sådan, at et flertal i Folketinget kan presse regeringen til at gribe ind i overenskomstprocessen. Nu er der ingen vej tilbage, og frem over vil det naturligvis være sådan. Næste gang, der er overenskomstforhandlinger, vil Dansk Folkeparti, SF, Enhedslisten og Socialdemokraterne være nødt til at bringe deres argumenter om konkrete lønlofter til torvs for at søge at presse regeringen til at ændre det udgangspunkt, man har lavet. Dermed er overenskomstforhandlingerne de facto flyttet ind i dette hus, som i virkeligheden har været godt tjent med, at det er blevet ordnet andre steder.

Det beklager vi, for der er masser af ting, man kunne gøre her i Folketinget, hvis man ville udvise økonomisk ansvarlighed. Der er masser af ting, man kunne gøre, hvis man keredede sig om de offentligt ansattes arbejdsvilkår.

Som så mange andre har vi i Det Radikale Venstre også besøgt en lang række offentlige arbejdspladser og der fået forståelse for, hvilke